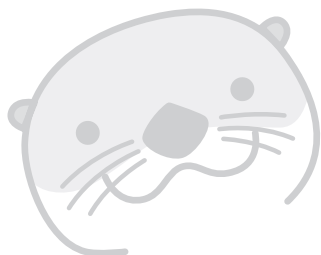

Rose

คุณทนายความชั้นหนึ่ง
一级律师 [星际]
เล่ม 2

木苏里 มู่ซูหลี่

เขียน

isamare

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เทียบกับห้องว่างแต่ละห้องที่เก็บกวาดสะอาดเรียบร้อยก่อนหน้านั้น

ห้องนอนนี้ถึงจะมีร่องรอยคนเคยอาศัยจริงๆ

บนผนังติดตั้งชั้นวางหนังสืออย่างมีศิลปะสูงหลายแถว ช่างบนวางรูปภาพทุกรูปแบบ

— มู่ซูหลี่

คำนำสำนักพิมพ์

ศาสตราจารย์เขียนผู้คิดว่าตนเองสวมบทบาทเด็กฝึกงานได้อย่างดีเยี่ยม หารู้ไม่ว่าลูกศิษย์ของเขาอย่างกู่เขียนจับได้ได้นานแล้ว และกำลังชมละครสนุกๆ ของจักรพรรดิผู้สวมใส่อารมณ์ใหม่อย่างเขียนสุขใจอยู่

ทว่าในที่สุดคณบดีเขียนของเราก็เะใจจากเหตุการณ์แปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับประตูด่านโลหะ จนตัดสินใจที่จะพูดคุยเปิดอกกับลูกศิษย์อารมณ์บูดของตนเอง แต่ยังไม่ทันจะถาม กลับได้คำตอบในสถานการณ์อันน่าระอ๊กระอ่วนเสียก่อน ถึงกระนั้นก็มีหรือที่ศาสตราจารย์เขียนจะสลัดหตุหมู่แม้รู้ว่าตนเองถูกจับได้ เขามีแต่จะทำให้คนอื่นประสาทเสียหนักขึ้นละสิไม่ว่า

Rose

จากใจผู้เขียน

70: 泰国的朋友. ♥

很开心能与各位相遇在这个故事

的扉页, 代燕院长和顾律师祝大

家一切都好, 平安健康, 喜乐无忧.

描景

ถึงเพื่อน ๆ ชาวไทย

ดีใจมาก ๆ ที่ได้พบทุกคนในหน้านี้อ ขออวยพรแทนคณบดีเขียนและทนายคู่

ขอให้ทุกคนทำสิ่งใดล้วนราบรื่น แคล้วคลาดจากภัยทั้งปวง

สุขภาพแข็งแรง มีแต่ความสุข ไร้เรื่องก่ลุ่มใจนะคะ

มู่ซู่หลี่

จากใจผู้แปล

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านอีกครั้งค่ะ

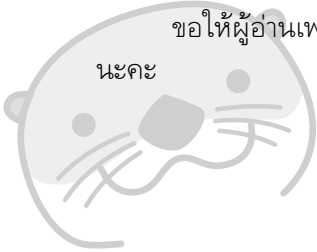
พบกับอีสแอมอาร์เช่นเดิมนะคะ

คุณทนายความชั้นหนึ่ง เล่ม 2 เราจะได้เห็นคณบดีเขียนในบทบาทของทนายว่าความกันบ้างแล้วค่ะ ด้วยความเก่งกาจ ประสบการณ์โชกโชน มาดูกันนะคะว่าคุณเขาจะห่มหนังเด็กฝึกงานไว้ได้หรือเปล่า ^^

ในขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์ระหว่างคณบดีเขียนกับทนายภูก็ตีบหน้าไปด้วย ในเล่มนี้จะได้เห็นมุมมองความคิดที่ตัวเอกทั้งสองมีให้กัน เหมือนได้รู้จักตัวเอกทั้งสองเพิ่มขึ้น และมีฉากที่ผู้แปลประทับใจอยู่หลายฉากเลยนะคะ

ขอให้ผู้อ่านเพลิดเพลินกับเล่ม 2 และรอติดตามเล่มต่อไปด้วย

นะคะ

isamare
(อีสแอมอาร์)

บทที่ 18 เรื่องในอดีต

การออกแบบของวิลล่า ส่วนกลางหลังนี้มีส่วนคล้ายกับ บ่อมปราการทรงกลม ห้องรับแขกที่ชั้นล่างตั้งอยู่ด้านในสุด ภายใน ประกอบด้วยห้องครัว ห้องรับประทานอาหาร ห้องน้ำ มีกระเบื้องห้อง ออกกำลังกายและฟลอร์เต้นรำทรงกลม นอกห้องรับแขกล้อมรอบ ด้วยโถงทางเดินเชื่อมถึงห้องนอนกว้างหลายห้อง จอร์จ แมนสัน ก็ อาศัยอยู่ในห้องสวีตที่ชั้นล่าง

ตลอดช่วงบ่ายวันนี้ นอกจากบอกเคนว่าขอไปห้องน้ำ เขาก็ไม่ได้ เปิดปากพูดอะไรอีกเลย สภาพย่ำแย่มาก

หลังจากได้ยืนยันว่าต้องสอบปากคำรายบุคคล เขาก็ลุกขึ้นยืนด้วย ใบหน้าซีดเผือด เดินนำไปยังห้องนอนของตนเองก่อนใครเพื่อน

ตำรวจสองนายที่รับผิดชอบจับตาดูเขาส่งสายตาให้กันแล้วรีบเดิน ตามออกไป

“ดูเหมือนแมนสันจะผวาสุดเลยแฮะ...” ชายชื่อเกล็นห์พิมพ์ทำ

เนื่องด้วยเกี่ยวข้องกับเคอิจิน ตลอดทั้งวันนี้ใจจึงคร้านจะสนใจ เพื่อนวัยเยาว์กลุ่มนี้ เลยไม่ได้อ้าปากตอบรับ กลับเป็นลอร่าที่นั่งอยู่ข้างเขา ตอบแทน “ตอนขึ้นฝั่งฉันได้ยินเขาพูดประโยคหนึ่ง เหมือนว่าตอนแรก กูทะเลตัวนั้นจะพุ่งไปหาเขา ต่อมาจ้าวเจ้ามู่ชวางเอาไว้ มันเลยเปลี่ยน เป้าหมาย”

เวลาดาหลายคนต่างฉายความประหลาดใจออกมา

เอลน่าทอดถอนใจกล่าวว่า “ถ้าเป็นแบบนี้จริง งั้นก็สมควรพวแล้ว
อีกอย่าง คงไม่ได้พวอย่างเดียวละมั้ง เพราะคุณจ้าวก็ยังหมดสติอยู่เลย”
“เป็นไปได้หรือ!” เกลีนน์เลิกคิ้ว “มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือไง”

บรรดาคุณชายเหล่านี้รู้ที่อยู่แก่ใจ ที่พวกเขาเที่ยวเล่นกันอย่าง
สนิทสนมไม่ใช่เพราะมีมิตรภาพลึกซึ้งต่อกันจริงๆ แต่เป็นเพราะเกี่ยวพัน
ถึงเรื่องผลประโยชน์และสถานะภูมิหลังที่คล้ายคลึงกัน ภายใต้งื่อนไข
เหล่านี้ ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะมีคนเสี่ยงชีวิตไปช่วยขวางงูทะเลให้อีกคนหนึ่ง
ไม่เห็นจะเข้าใจเลย

ถ้อยคำของเกลีนน์แฝงการเยาะเย้ยกลายๆ

โจหันหลังให้เกลีนน์แล้วขยิบตาใส่กู่เยียน หลังจากนั้นก็กลอกตา
แรงๆ

ผู้กำกับเคนปรบมืออีกหน เอ่ยเร่งด้วยใบหน้าถมึงทึง “ทุกท่าน
เหล่าสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย รบกวนขยับตัวกันหน่อย เลิก
คุยเล่นกันได้แล้ว กลับไปที่ห้องของพวกคุณแต่ละคนเถอะ ทางเราจะ
สอบถามเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุรวมถึงก่อนและหลังเกิดเหตุคร่าวๆ
หวังว่าทุกท่านจะให้ความร่วมมือ รู้เรื่องอะไรก็บอกเรื่องนั้น แต่อย่าคาดเดา
เกินจริงกันเอาเอง พุดเรื่องจริงก็พอ”

ทุกคนในห้องรับแขกทยอยกันลุกขึ้น คุณชายบางคนพาดำรวจ
เดินขึ้นบันไดวนไปแล้ว เกลีนน์ก็พาดำรวจสองนายไปที่ลิฟต์เช่นกัน

ทางเข้าลิฟต์ต้องเดินอ้อมโถงทางเดินด้านนอก และต้องผ่านห้อง
ของจอร์จ แมนสัน

ด้วยเหตุนี้พวกเยียนสุขจิวเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงเกลีนน์
ดังมาจากโถงทางเดินด้านนอก “แมนสัน ห้องของนายเจอเหตุแผ่นดินไหว
มาหรือไงถึงได้รบกวนแบบนี้”

โจกลอกตาอีกหน แล้วกระซิบใส่กู่เยียนกับเยียนสุขจิว “ให้ตาย
เหอะ ฉันต้องพิจารณาจริงจังแล้วว่าครั้งหน้าจะชวนแมนสันมาด้วยดีไหม
ทุกครั้งที่ชวน เขาต้องพาเจ้าโง่เกลีนน์มาด้วย วันนี้ทั้งวันเจ้าโง่นี้เอาแต่

คิดว่าแม้แต่เส้นผมของตัวเองยังล้ำค่ายิ่งกว่าใคร คนอื่นๆ ล้วนไร้ราคามีแต่ตัวเองเท่านั้นที่ตีเลิศประเสริฐศรี ธรรมชาติทำอะไร! เมื่อก่อนแมนสันโดนเขาลากไปไหนมาไหนจนพูดแต่ถ้อยคำโง่งง สองปีมานี้สมองคงจะดีขึ้นแล้ว กลับมาเป็นปกติขึ้นไม่น้อย แต่ตราบไต่ที่ตระกูลของเขากับตระกูลเกลินนี่ไม่แตกหักกัน เขาก็ต้องหนีบเจ้าโง่งงนั้นติดสอยห้อยตามต่อไป พอเป็นแบบนี้ คนที่หายใจไม่ทั่วท้องก็คือฉันเอง ฉันต้องคิดดูให้ดีแล้วจริงๆ...”

เขานบยาวเป็นชุดเหมือนถั่วปากอ้าติด หลังจากนั้นก็หันไปเอ่ยลาทั้งสองคนก่อนพาเคอจินไปที่ห้อง

“คุณผู้ชาย การสอบปากคำต้องสอบรายบุคคลนะครับ” ตำรวจเตือนเขา

โจตอบ “ผมอยู่กับเขาดีกว่า แล้วค่อยเพิ่มหม้ออีกคนหนึ่ง ไม่ต้องห่วงครับ ไม่ได้สมคบคิดกันหาข้อแก้ตัวแน่นอน หากเขาเปิดปากพูดประโยคหนึ่งกับผมได้ ผมจะเหมาพลูหัวสหพันธ์มาจุดเลย”

ตำรวจสองนายนั้นหันไปมองเคนอย่างลำบากใจ

เคนใช้จุดเด่นเรื่องความถ่มมึงทิ้งของตนเต็มที่ ไม่เห็นแก่ไมตรีแม้แต่หน่อย “แยกกัน แต่ให้หม้ออยู่กับคุณเคอได้”

โจ “ผมเคยสอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาจิตเวชศาสตร์มาก่อน”

เคน “...หมายถึงหม้อจริง ๆ นะ”

โจหันไปพ่นคำหยาบคาย เขาลูบไบหน้าแล้วกล่าวกับเคน “นายรู้ไหมว่าทำไมตัวเองถึงไม่เคยได้เลื่อนขั้นเลยนะเพื่อน”

เคนพยักหน้ารับ “ฮู้”

โจ “...”

ที่จริงแล้วความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างโจกับเคนก็ไม่เลวเช่นกัน แต่เวลาเป็นเรื่องงานแล้วกลับมองไม่ออกแม้แต่ครึ่งส่วน

ทั้งสองคนยืนจ้องตากุมเชิงกันอยู่พักใหญ่ ในที่สุดโจก็ยอมแพ้ให้กับความตื้อตัน “งั้นตอนที่พวกคุณสอบปากคำ ผมยืนหม้ออยู่ที่ประตู

ได้ไหม ไม่พูดอะไร แค่มองเท่านั้น ผมกลัวว่าเขาอาจถูกกระตุ้นจนเริ่มรู้สึกอึดอัดขึ้นมาอีก”

เคนนี่ถึงข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดบนชั้นหนังสือในสถานีตำรวจ เกะยาปา เมื่อไม่มีจุดใดให้แย้งได้ก็ยอมผ่อนปรนให้ในที่สุด “ได้ครับ”

เยียนสุยจือยืนมองเหตุการณ์อยู่ด้านข้าง คิดว่าคุณชายท่านนี้ช่างมหัศจรรย์นัก ดังคำกล่าวที่ว่า กาเข้าฝูงกา หงส์เข้าฝูงหงส์ แม้จะใส่หน้ากากคลุกคลีกับพวกแมนสันและเกล็นน์มาตั้งแต่เด็ก ไม่คาดคิดเลยว่า จะเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่อย่างปัจจุบันนี้

“ไปกันเถอะ” กูเยียนละลายตาจากใจแล้วเอ่ยขึ้น

เยียนสุยจือกับเขาต่างพาตำรวจคนละสองนายเดินไปยังอาคารหลังเล็กที่พักค้างแรม ขณะเดินผ่านโถงทางเดิน เยียนสุยจือชำเลืองตามองห้องของจอร์จ แมนสัน จากมุมของเขาเห็นได้เพียงแค่ส่วนหนึ่ง แต่ก็มากพอให้เข้าใจแล้วว่าเสียงอุทานตกใจของเกล็นน์ก่อนหน้านี้หมายถึงอะไร

ห้องของจอร์จ แมนสัน น่ากลัวจริงๆ บนพื้นมีขวดกับแก้วไวน์หลากชนิด เสื้อผ้า ถุงเท้า และซองบุหรี่กองเกลื่อน... รกเสียจนน่าเป็นห่วงสภาพห้องแบบนี้ถึงไม่ติดตั้งอุปกรณ์เตือนภัยก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีโจรบุกเข้ามา เพราะโจรไม่มีแม่แต่พื้นที่ให้วางเท้าด้วยซ้ำ หากไม่ระวังพลาดเหยียบข้าวของเข้า เสียงโครมครามพาให้คนสะดุ้งตกใจยิ่งพอทำเนาไม่แน่ว่าอาจหกล้มด้วย

ตัง

ความคิดนี้เพิ่งวาบเข้ามา ตำรวจนายหนึ่งในห้องแมนสันก็สะดุ้งลี้มชนเข้ากับขอบเตียง

เสียงเตือนเครื่องขมิ้มของตำรวจอีกนายหนึ่งดังขึ้น “นายมองพื้นด้วยสิ” ทว่าจอร์จ แมนสัน กลับไม่มีทีท่าว่าจะเก็บของเลย เขาเพียงนั่งริมหน้าต่างแล้วคว้าแก้วขึ้นมา ดื่มไวน์แดงที่เหลือติดกันแก้วจนหมด

การแสดงออกที่ผิดปกตินี้ย่อมตกเป็นเป้าสายตาของตำรวจ

เยียนสุยจือส่ายหน้าหน่ายก่อนก้าวเท้าเดินผ่านโถงทางเดินไป

อาคารหลังเล็กที่ทั้งสองพักอยู่ค่อนข้างไกลจากฝั่งนี้ แต่มีทัศนวิสัย

ไกลสุดสายตา ห้องของเขายู่ตรงข้ามห้องกุ๊เยียน นอกระเบียงเป็นชายหาด
ผืนใหญ่และห้องทะเลกว้างใหญ่ไพศาล

กุ๊เยียนเดินนำตำรวจสองนายเข้าไปในห้องแล้ว ก่อนปิดประตูยังไม่
มัววามองมาทางเขาแวบหนึ่งท่ามกลางความเย็นชาราวกับแฝงความหมาย
ที่ไม่อาจบรรยายได้

เยียนสูยจื่อปิดประตูลง ไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง

เรื่องแรกที่เกิดขึ้นคือ ไฟสีเขียวซึ่งต่างจากคนอื่นขณะผ่านประตู
สแกนก่อนหน้าทำให้กุ๊เยียนสังเกตเห็นแล้ว ถึงอย่างไรหนายไม่ว่ามากนัก
ล้วนติดนิสัยมาจากอาชีพ เมื่อสนใจเรื่องใดแล้วยอมไตร่ตรองบูรณาการ
รอบด้าน เหมือนถอนหัวไซเท้าละอะโคลน¹ ต้องดูว่าเขาจะต่อยอดความคิด
ด้วยตรรกะแบบไหน

ทว่าพอเอ่ยถึงไฟสีเขียว หัวงิ้วของเยียนสูยจื่อก็ยับย่นเล็กน้อย
ทั้งที่เขารบกวการทำงานเครื่องแล้ว และความเป็นจริงก็พิสูจน์
แล้วว่า การรบกวนได้ผล แต่ทำไมคนอื่นที่ไม่เคยผ่านการคัดลอกกรรม
ปรับแต่งยีนจึงล้วนเป็นสีแดง แต่เขาที่เคยผ่านการคัดลอกกรรมปรับแต่งยีน
มาก่อนดันกลายเป็นสีเขียวละ

คิดดูแล้วมีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง...

หนึ่ง คือการรบกวนของเขาทำให้ประตูสแกนรวนจริง ๆ

สอง คือประตูสแกนถูกรบกวนจากอีกทางหนึ่งด้วย...

หรือก็คือ นอกจากเขาแล้ว ยังมีคนอื่นวางอุบายกับประตูสแกนอีก...

“หรวนเหยี่ยว” ตำรวจโพล่งขึ้นขัดจังหวะความคิดของเขา

แวตตาของเยียนสูยจื่อวูบไหว แยมยิ้มเอ่ยว่า “ขอโทษครับ เมื่อก็
เหม่อไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับ เริ่มสอบปากคำกันได้หรือยัง”

“แน่นอนครับ”

¹ หมายถึง เมื่อกระຈ่งขัดในเรื่องใดแล้ว เรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกันก็จะถูกเปิดโปงออกมาด้วย

“คุณแมนสัน คุณแมนสันครับ”

ตำรวจผู้รับผิดชอบสอบถามคำเรียกสองครั้งติด ส่วนผู้ที่รับผิดชอบบันทึกข้อมูลกล่าวอย่างเคร่งขรึมอีกครั้ง “คุณแมนสัน กรุณาให้ความร่วมมือกับเราด้วยครับ! วางแก้วไวน์ลงก่อนได้ไหม”

น้ำเสียงเด็ดขาดนั้นเหมือนกำลังบอกว่า ‘ถ้าคุณยังไม่ยอมวางแก้วไวน์ลง ผมจะเอาขวดพาดหัวคุณซะ’ แต่แน่นอนว่าแค่เหมือนเท่านั้น ไม่มีใครกล้าพูดจาแบบนี้กับคุณชายกลุ่มนายทุนคนใดขณะที่สถานะยังคลุมเครือหรือก ถึงแม้เป็นไปได้สูงว่าคุณชายท่านนี้จะไม่ใช่มูลนิธิหรือตำแหน่งก็ตาม

จอร์จ แมนสัน ดิ่งสติกลับมาโดยพลัน โคลงแก้วไวน์แดงที่วางเปล่าในมือแผ่วเบา

ตำรวจจ้องนิ้วมือเขาแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะไม่รู้ว่าจะทำไมมือที่กุมแก้วไวน์ของคุณชายถึงกำลังสั่นระริก

จอร์จ แมนสัน วางแก้วไวน์ลง ภู่นิ้วมือแผ่วเบา ในที่สุดก็เอ่ยประโยคแรกหลังเข้าห้องมา “เลิกมองได้แล้ว ดื่มไวน์มากเกินไปผมเลยเริ่มควบคุมไม่ได้”

บนพื้นเต็มไปด้วยขวดไวน์ก็จริง แต่เขาดูไม่ได้เมา เวลาสนทนา ยังพูดจาฉะฉาน ความคิดก็ไม่เลอะเลือน และยิ่งไม่มีความคึกคักหรือความสับสนที่อธิบายไม่ได้ เห็นชัดว่าคุณชายท่านนี้คงเติบโตมาโดยการแช่อย่างไวน์ ด้วยปริมาณเท่านั้นไม่นับว่าเป็นอะไรสำหรับตัวเขา

“คุณแน่ใจใช่ไหมครับว่าไหว” ตำรวจมองนิ้วมือเขาแล้วย่นคิ้วกล่าว “หากต้องการ ให้หมอเข้ามา...”

“ไม่ต้องแล้ว” จอร์จ แมนสัน พูดยัด “อยากถามอะไรก็รีบถามถามเสร็จแล้วผมอยากนอนสักงีบ”

“โอเคครับ” ตำรวจพยักหน้า พวกเขาไม่ได้พบคนจำพวกที่ให้ความร่วมมืออย่างขอไปทีแบบนี้เป็นครั้งแรก แต่ด้วยหน้าที่ หากอดทนได้ก็ต้องอดทน

เขามองลิสต์คำถามที่ผู้กำกับเคนเน็ดย้ำแวนหนึ่ง เลือกถามจาก

สองสามคำถามง่าย ๆ ก่อน ให้จอร์จ แมนสัน ได้ปรับตัวเข้ากับจังหวะการถามตอบครั้งนี้ หลังจากนั้นถึงวกเข้ารายละเอียดสำคัญในการดำเนิน

“ชุดดำน้ำของเจสัน ชาร์ลส์ ได้รับการยืนยันในภายหลังว่าคุณจ้าวเจ้ามูเป็นผู้สวมใส่” ตำรวจกล่าว “ก่อนลงน้ำ พวกคุณมีใครสังเกตเห็นหรือเปล่า”

จอร์จ แมนสัน “ไม่มีครับ ไม่ใช่แค่ผม ผมคิดว่าคนอื่นเองก็คงไม่ได้สังเกตเห็นเหมือนกัน ตอนนั้นแค่อยากรีบลงน้ำไว ๆ เพื่อความสดชื่น เสื้อผ้าก็แค่หน่วยติดมือขึ้นมาสวม ใครจะไปคิดว่าสวมผิด”

“เจสัน ชาร์ลส์ กับคุณจ้าวเจ้ามูเคยมีเรื่องกระทบกระทั่งกันไหมครับ”

จอร์จ แมนสัน ตอบ “ไม่รู้ครับ แต่เจสัน ชาร์ลส์ เป็น...นายที่ไม่เหมือนนายเลย น้อยครั้งที่จะทำด้วยกตชนข่มท่าน อัยาคัยค่อนข้างดี ไม่น่าจะขัดแย้งกับใครง่าย ๆ อีกอย่าง สองคนนี้ก็ไม่ได้ติดต่อกันบ่อย”

“แล้วระหว่างคุณเจอกับเจสัน ชาร์ลส์ ละ”

จอร์จ แมนสัน มองตำรวจด้วยแวตตาที่อยากจะบรรยายในคำเดียว “พวกคุณจะใช้ความคิดของคนปกติไปทำความเข้าใจกับ...พฤติกรรมของคนป่วยสินะ”

“โอเค”

ตำรวจขบคิดอยู่พักหนึ่ง สูดหายใจห้วงเชิงจืดสำคัญ “หลังเกิดเหตุท่าทีของคุณเริ่มเปลี่ยนไปนิดหน่อย สภาพอารมณ์ผิดปกตินัก”

จอร์จ แมนสัน หลบเปลือกตาลง ขยับนิ้วมือครู่หนึ่ง “ผมผิดปกติมากเลยเหรอ”

“ใช่ครับ แม้คุณให้ความร่วมมือตอบคำถามตลอดเวลา แต่ในด้านอารมณ์ค่อนข้าง...” ตำรวจไตร่ตรองการใช้คำครู่หนึ่ง “ค่อนข้างไม่ดีเท่าไรนัก อธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ”

คราวนี้จอร์จ แมนสัน เงียบไปพักใหญ่

ขณะที่ตำรวจคิดว่าเขาจะไม่ให้ความร่วมมือนั่นเอง อีกฝ่ายก็เอ่ยปากอีกครั้งอย่างหตุ “ความจริงไม่มีอะไรหรอกครับ เพียงแต่ในอดีตผมเคย

ประสบอุบัติเหตุขณะดำนํ้ามาก่อน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมคิดถึงตอนนั้น”

“อุบัติเหตุแบบไหน” ตำรวจถามลงลึกอีกครั้ง

จอร์จ แมนสัน ลอบขบกรามในระหว่างที่ไม่มีใครสังเกตเห็น แล้ว
คลายออกอย่างรวดเร็ว

อุบัติเหตุแบบไหนนะเธอ นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน

เขาเคยคิดว่าความจำของตัวเองไม่ถือว่าแยء แต่เมื่อหวนคิดขึ้นมา
ตอนนี้ คาดไม่ถึงว่าจะบอกได้ไม่ชัดเจนว่าเป็นกี่ปีก่อน ถึงขั้นว่า...จำ
รายละเอียดของอุบัติเหตุครั้งนั้นไม่ได้แล้ว เพียงนึกออกแค่บางช่วงบางตอน
ที่ติดจะเลือนราง ราวกับความทรงจำเหล่านั้นตั้งใจหลบซ่อน ไม่ยอมให้เขา
คว้าจับได้ หรือไม่ก็เป็นจิตใต้สำนึกของเขายากจะสัมผัสเหตุการณ์ครั้งนั้น

นั่นน่าจะเป็นอ่าวสำหรับพักร้อนแห่งหนึ่งในเดอคาร์มา ตัวเขาใน
ตอนนั้นน่าจะยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม หรืออาจจะเด็กกว่านั้น สรุปแล้วอายุ
ไม่มาก แต่กลับเป็นมือโปรด้านการดำน้ำไปแล้ว

เขาทะนงตนอย่างยิ่ง ไม่ชอบให้มีคนติดตามเวลาดำน้ำ คิดไปเองว่า
มีแต่พวกมือใหม่เท่านั้นที่ต้องการ ทุกครั้งที่ลงน้ำจะออกคำสั่งให้คนอื่น ๆ
ถอยห่างออกไป ถึงขนาดให้คนช่วยขว้างระเบิดดำน้ำเอาไว้ จากนั้นพวก
บอดี้การ์ดก็ไม่ตามมาจริงๆ ปล่อยให้เขาลงน้ำไปเพียงลำพัง

เขาในตอนนั้นลําพองใจสุดๆ คิดว่าคำพูดของตนเองมีอำนาจล้นเหลือ
พูดอย่างไรคนอื่นก็ต้องฟัง

ครั้นมาทบทวนในตอนนีซ่างโง่เขลาเสียจริง

จอร์จ แมนสัน เจียบงันไปพักหนึ่งก่อนตอบตำรวจ “เป็นอุบัติเหตุ
ทั่วไป ผมสัมผัสตรวจสอบอุปกรณ์ดำน้ำ ตัวปรับแรงดันเริ่มจะเก่าแล้ว โอริง
ผิดรูปจนเกิดการอุดตัน”

รายละเอียดที่เป็นรูปธรรมในวันนั้นเขาจำไม่ได้แล้ว จำได้แค่ว่า
ตนเองดำน้ำลงไปลึกระดับหนึ่งแล้วจึงพบว่าเม้าท์พีซของตัวปรับแรงดัน
มีการรั่วไหลเล็กน้อย ก๊าซในปริมาณมากเกินควรทะลักเข้าปากและ
โพรงจมูกอย่างผิดปกติ

ตำรวจ “ขอโทษนะครับ ภายหลังคุณได้บดดีดำน้ำช่วยไว้เธอ”

จอร์จ แมนสัน สายหน้าตอตอบ “เปล่า คนแปลกหน้าช่วยผมไว้ล่ะ”
คนคนนั้นงมเข้านั้นมาจากใต้ทะเลลึก คล้ายจะปรับตัวปรับแรงดัน
ให้ด้วย ทว่าเขาในตอนนั้นตื่นตระหนกสุดขีด คว่าใครได้คนหนึ่งก็ดึงเอาไว้
เสมือนฟางช่วยชีวิต ถึงขั้นอาจจะมอบประสบการณ์ทรมานทรมายใกล้เคียงทำให้
อีกฝ่ายด้วยเช่นกัน

“ระหว่างซูลมูนผมเห็นหน้าตาเขาไม่ชัด จำได้แค่นิ้วมือที่คว่ำตัวผม
ไว้ขาวมาก...” จอร์จ แมนสัน จมตั้งอยู่ในห้วงความทรงจำ “ขาวมาก ๆ
น่าจะไม่ใช่วัยรุ่น นิ้วมือเรียวยาวมาก ทว่ากำลังมหาดล แถมยังใจเย็น
มากด้วย”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะย่ำอีกรอบประหนึ่งใจลอย “ใจเย็นมาก ๆ”
เนื่องด้วยภายหลังเขาเคยลองสืบดู อุปกรณ์ดำน้ำของอ่าวสำหรับ
พักร้อนที่ว่่าจัดวางแบ่งโซนเอาไว้ ทุกครั้งที่เขาไปดำน้ำมักสัมผัสกับอุปกรณ์
หนึ่งในสี่ชุดจากตู้ VIP6 และที่บังเอิญมากก็คือ คนที่ช่วยชีวิตเขา
ตอนนั้นก็ใช้อุปกรณ์ของตู้ VIP6 เช่นเดียวกัน ตัวปรับแรงดันก็ถูกวาง
อุบายเหมือนกัน และเกิดปัญหาเรื่องการอุดตันจากโอริงผิดรูปเหมือนกัน
หมายความว่าอีกฝ่ายอาจประสบปัญหาแบบเดียวกันขณะดำน้ำ
ปากเป่ารั่ว ยากที่จะหายใจตามปกติ ทว่าอีกฝ่ายใจเย็นกว่าเขามากอย่าง
เห็นได้ชัด ไม่เพียงรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าได้ ยังถึงขนาดช่วยชีวิตคน
ขึ้นฝั่งได้ด้วย

ตำรวจไต้ยีนเช่นนี้จึงชื่นชม “ได้พบคนดีเข้าแล้ว”

จอร์จ แมนสัน ไม่ได้ตอบ ผ่านไปครู่หนึ่งถึงพยักหน้าพลางกล่าวว่า
“ใช่แล้ว ได้พบคนดีเข้า”

ความสามารถของจอร์จ แมนสัน ในวัยสิบกว่าปีมีจำกัด ไม่อาจสืบ
จนกระจ่างได้ว่าคนที่ช่วยชีวิตเขาเป็นใคร

จนกระทั่งหลายปีให้หลัง เมื่อในที่สุดเขาก็ได้ใช้ความสามารถที่
มากขึ้นไปสืบดู แต่ก็ไม่เจอข้อมูลที่เป็นประโยชน์อะไรอีกแล้ว

“สรุปก็คือเหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นแค่อุบัติเหตุธรรมดา?” ตำรวจ
เอ่ยถาม

อันที่จริงตรงข้ามกันเลยต่างหาก เดิมทีนั้นไม่ใช่อุบัติเหตุ หลังเหตุการณ์นั้นผ่านไปครึ่งปี เขาก็บังเอิญพบว่าคนที่เล่นตุ๊กตากับอุปกรณ์ดำน้ำในตอนนั้นมีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นคนในตระกูลของเขา ซึ่งก็คือ ‘พี่ชายสุดที่รัก’ ของเขาสองคนนั้น

มีคนทำให้อุปกรณ์ทั้งหมดในตู้ VIP6 เสียหาย ดังนั้นไม่ว่าส้อมหยิบชุดใดมาทีไรล้วนเกิดอุบัติเหตุได้ คนที่ช่วยชีวิตเขาน่าจะพลอยช่วยไปกับเขาด้วย

ความเป็นจริงนี้ทำให้จอร์จ แมนสัน จมปลักอยู่กับความเศร้าซึมขั้นสุด คิดหวาดระแวง ไม่เชื่อใจใครทั้งนั้น เริ่มใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆ แบบไร้จุดหมายกับคนอย่างเกล็นน์ เรื่องเลวทรามหรือคำพูดโง่เขลาอะไรก็ล้วนทำได้หมด ทำตัวล้าเมเลเทเมมา หนึ่งปีเมาได้สามร้อยวัน ราวกับชีวิตไม่ใช่ชีวิตอีกแล้ว ทั้งบ่นทำลายเต็มที่และสُر่ยสُر่ร้ายตามใจ

ทุกคนพากันพูดว่าหลายปีนั้นเขาเสียสติจนเริ่มเข้าขั้นอาการหนัก ก่อนหน้านั้นเขายังพอมีเพื่อนหลายคน อย่างเช่นโจ จ้าวแจ่มมู หรือเพื่อนร่วมคลาสนอกวงการหลายคน

ทว่าหลังจากนั้น จากเพื่อนตายก็ค่อยๆ ห่างเหินกลายเป็นเพื่อนกิน เหลือเพียงความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์และบทสนทนาจอมปลอม

ตอนนี้หากคนอื่นๆ พูดคุยกันขึ้นมา คงจะจำได้แค่พวกเขาเป็น ‘เพื่อน’ ในวงสังคมน หลงลืมไปแล้วว่าสมัยเด็กก็เคยมีความฮึกเหิมชนิดที่กล้าเสี่ยงชีวิตเพื่อเพื่อนมาก่อน

“คุณแมนสัน?” ตำรวจกลุ่มใจเล็กน้อย เป้าหมายในการสอบปากคำ มักใจลอยจนถึงสติกลับมาไม่ได้เสมอ

“ขอโทษครับ ผมแค่เริ่มคิดตามความเคยชินว่าคนที่ช่วยชีวิตผมคนนั้นเป็นใครอีกแล้ว” จอร์จ แมนสัน กล่าวจบก็ย้อนไปตอบคำถามที่ตำรวจถามเมื่อครู่ “คุณถามว่านั่นเป็นอุบัติเหตุธรรมดาหรือเปล่า ใช่ครับ แน่แน่นอนว่าใช่ แค่ผมประมาทเท่านั้นเอง”

ตำรวจ “ตามหาคนที่ช่วยชีวิตคุณไม่เจอเลยหรือครับ”

จอร์จ แมนสัน พยักหน้าตอบ “ใช่ครับ ไม่รู้ทำไม แม้ว่าผมจำภาพ

ของเขาได้ไม่ชัดเจน แต่มันใจอย่างยิ่งว่าเขาอายุไม่มาก แถมใช้อุปกรณ์ในตัว VIP6 ได้ แสดงว่าเป็นลูกหลานเศรษฐีเหมือนกัน หรือไม่ก็เป็นหนุ่มอนาคตไกล นอกเหนือจากนี้ก็ไม่ทราบอย่างอื่นแล้ว”

ในเวลาเดียวกัน ที่ห้องสวีทชั้นสามของอาคารหลังเล็กติดกับป่าสน เรื่องแสง ตำรวจก็กำลังถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับเยียนสุยจือเช่นกัน “ทักษะการดำน้ำของคุณดีมาก แต่ตลอดช่วงบ่ายคุณนั่งอยู่บนฝั่ง ไม่ได้ลงน้ำเลย อีกอย่าง เมื่อที่คุณบอกว่าไม่ได้ดำน้ำมาหลายปีแล้ว เพราะอะไรครับ”

“ไม่มีเงิน” เยียนสุยจือตอบอย่างสบายใจเฉิบ

ตำรวจ “...”

เพื่อให้สมกับบทบาทตอนนี้ เยียนสุยจือยังโบกแวนอัจฉริยะบนนิ้วด้วย พุดยิ้มๆ แฝงความจนใจ “นักศึกษาจางนงๆ ที่เมื่อก่อนยังมีฐานะบ้าง แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว”

ตำรวจเห็นใจเหลือเกินเมื่อนึกถึงสินทรัพย์ส่วนบุคคลในช่องข้อมูลเดิมเด็กฝึกงานคนนี้ได้อยู่ในรายชื่อผู้ที่ต้องให้ปากคำหลักของพวกเขา ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็แค่บังเอิญติดสอยห้อยตามมาด้วย และคลุกคลีกับคนเหล่านี้ในวัยที่สุด ต่างฝ่ายต่างไม่รู้จักกัน ถึงแม้ว่าอาจมีคนลับเปลี่ยนชุดดำน้ำของเจสัน ชาร์ลส์ ก็ไม่มีทางเกี่ยวข้องกับเขา หาแรงจูงใจไม่เจอโดยสิ้นเชิง

ขณะเจ้าหน้าที่ตำรวจก้มหน้าพลิกดูลิสต์คำถามของผู้กำกับเคน สายตาของเยียนสุยจือก็ตกลงบนชายหาดนอกระเบียงห้อง

สุดชายหาดที่ติดกับป่าสนเรื่องแสงนอกประตูใหญ่ของวิลล่า มีเจ้าหน้าที่ซ่อมบำรุงหลายคนกำลังเปลือยท่อนบนนั่งยองอยู่บริเวณดินเขา พลังตรวจสอบประตูสแกนสองบานนั้นเข้าไปเข้ามา เยียนสุยจือกำลังมองบริเวณที่พวกเขาอยู่กลางเหมอลอยเล็กน้อย

อันที่จริงตลอดการสอบปากคำเขาเหมอลอยตั้งแต่ต้นจนจบ เพียงแต่ตำรวจมองไม่ออกเท่านั้นเอง

เขาทบทวนเหตุการณ์ตอนผ่านประตูสแกนก่อนหน้าในสมอง ทั้งยัง

ตั้งข้อสงสัยหลายจุดอย่างถอนหัวใจเท่าเลอะโคลน ร้อยเรียงทีละข้อ รายละเอียดที่เคยมองข้ามอย่างไม่ใส่ใจถักทอกลายเป็นเส้นตรรกะหลายสายในที่สุด...

หลังการสอบปากคำทั้งหมดเสร็จสิ้นลง ท้องฟ้าก็มีดสนิทไปสักพักแล้ว

“พวกเราต้องรีบเรียงบันทึกการให้ปากคำของทุกคนสักพักเพื่อหาข้อสรุปของเหตุการณ์ครั้งนี้” เคนกล่าว “ก่อนจะได้ข้อสรุป ผมจะส่งทีมย่อยเล็กๆ งามเฝ้าแถวๆ วิลล่า การเข้าออกในวันนี้กับฟรังก์นี้อาจถูกจำกัดบ้าง แต่ผมรับรองได้ว่าอย่างช้าที่สุดบายฟรังก์นี้จะต้องมีคำตอบให้ทุกท่านแน่นอน”

พอได้ยินว่าฟรังก์นี้ก็จะคลี่คลายแล้ว แชนกที่ต้องเลื่อนตารางงานออกไปหลายท่านก็ถอนหายใจโล่งอก

เกล็นน์เพื่อนวัยเยาว์ผู้โง่เขลาของโจที่คิดว่ายื่นของตนเองล้ำค่ากว่าใครพูดเสียงหนักแน่น “จากประสบการณ์ที่ผ่านมา หากทางตำรวจให้ข้อสรุปได้ในหนึ่งถึงสองวัน แสดงว่าไม่ได้ร้ายแรงเท่าไร เนื้อหาการสอบปากคำวันนี้ไม่มีจุดไหนคุ้มค่าให้ตรวจสอบ เชื่อฉันเถอะ เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นแค่อุบัติเหตุ ทางตำรวจต้องคิดแบบนี้แน่นอน”

คุณชายท่านนี้อุดอู๋มาสองวันแล้ว และชอบการพนันเป็นชีวิตจิตใจ เขาเดินไปเดินมาทั่วห้องโถงใหญ่เพื่อให้คนวางเดิมพัน ทว่าก็ถูกหลายคนปฏิเสธอย่างสุภาพ ด้วยเหตุนี้เลยเบะปากพึมพำประโยคหนึ่ง “เม่งน่าเบื่อจริงๆ แมนสันก็อาการกำเริบ แม้แต่คนใจกล้าสักคนยังไม่มี”

“ให้ตายเถอะ แค่อยู่ห้องเดียวกับเขา ฉันไม่ต้องดื่มไวน์ก็ได้แล้ว” โจขยับตาใส่กุ๊เยียนและเยียนสุยจื่อ หลังจากนั้นก็ให้ทางห้องครัวนำอาหารที่เตรียมไว้แล้วมาเสิร์ฟขึ้นโต๊ะ เพื่อให้ความร่วมมือกับทางตำรวจ เขาจึงตั้งใจไม่เสิร์ฟเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีแค่ไวน์หวานสองสามขวดเท่านั้น เพื่อไม่ให้มีใครดื่มจนเมาพับ

ทุกคนเผชิญเหตุการณ์มาก่อนข้างเยอะในวันนี้ แต่ละคนล้วนแสดงออกว่าสภาพจิตใจไม่ค่อยดีนัก ขณะรับประทานอาหารจึงเงียบสงบ

อย่างยิ่ง บางครั้งมีคนเอ่ยขึ้นมา แต่ก็พูดกันเสียงเบาหวี

ตอนที่โจส่งเนื้อออกไปขึ้นสุดท้ายเข้าปาก ก็ใช้ศอกกระทุ้งกู่เยียนที่อยู่ข้างกาย

กู่เยียนส่งเสียงย้อนถาม บอกเป็นนัยว่ามีอะไรที่รีบพูดมา ออย่าลืลา

“ทำไมฉันรู้สึกว่าคุณเด็กฝึกงานของนายเอาแต่มองนายอยู่ตลอด”

โจพูดเสียงเบาราวกระซิบ “นายทำอะไรไว้ หรือว่าเขาอยากทำอะไรนาย”

กู่เยียนถึงกับสอ่ลักสัดึก เขาขมวดคิ้วตีมไวน์เล็กน้อย “นายรู้ไหมว่าทำไมนายสอบวิชาโทจิตวิทยาสมัยมหาลัยมาตั้งสามครั้ง แต่ไม่ผ่านเกณฑ์สักที”

โจหลบหน้าอกที่โดนมีดปักแทงใจดำ กระซิบว่า “แต่เขามองมาทางนายหลายครั้งแล้วจริงๆ นะ อีกอย่าง นายเป็นคนที่ไม่ไหนแต่ไรมาไม่เคยก้าวก่ายเรื่องของคนอื่น แต่วันนี้ยุ่งเรื่องเขาไปตั้งไม่รู้กี่ครั้งแล้วสำหรับฉันมันผิดปกติจริงๆ”

กู่เยียนไม่ตอบ นิ้วมือเรียวยาวบีบขอบแก้ว โคลงไวน์สีเหลืองอำพันอ่อนๆ กันแก้วด้วยใบหน้าเย็นชาครู่หนึ่ง สายตาที่หลบลมเกล่มองไวน์

ผ่านไปสักพักหนึ่งถึงตีมอีกสุดท้ายจนหมด ตอบรับเสียงเข้ม “จ้ะนหรือ”

เขาไม่ได้พิสูจน์คำพูดของโจทันที หากแต่จัดการม้อค้ำอย่างไม่รีบร้อน แล้วเซ็ดมุมปากอีกครั้ง คราวนี้ถึงค่อยมองไปทางเยียนสุยจือผ่านระยะห่างครั้งโต๊ะอาหารภายใต้การสะท้อนของแสงไฟนวลสว่างในห้องรับประทานอาหาร แล้วรั้งสายตากลับมาเงียบๆ ก่อนที่เยียนสุยจือจะเงยหน้าขึ้น

จู่ๆ โฉมสั่มผัสได้ถึงบรรยากาศที่คล้ายจะผิดปกติ

ถึงบอกไม่ถูกว่าผิดปกติตรงไหน แต่เขาก็นิ่งตัวเกร็งอยู่ตรงกลางโดยไม่ทราบสาเหตุ

บทที่ 19 เปิดโปง

เนื่องด้วยเวลา รับประทานอาหารล่าช้าออกไป ดังนั้นเวลาที่แขกแต่ละคนจะได้กลับบ้านพักของตนเองเลยดึกยิ่งกว่าเดิม ดึกจนป่าสนเรืองแสงเต็มไปด้วยหิ่งห้อยบินว่อนแล้ว

เยียนสูยจิวแขวนเสื้อโค้ตบนเสาแขวนเสื้อผ้าในห้อง สวมเสื้อเชิ้ตกางเกงขาวาสบายๆ พลงยื่นกอดดอกฟิงกรอบประทุระเบียง มุมหนึ่งบนหาดทรายแขวนโคมไฟสีขาวไว้สองดวง เจ้าหน้าที่ซ่อมบำรุงกลุ่มเดิมยังคงกำลังจัดการกับประตูลงสองบานนั้นอยู่

แสงไฟราไโรสองดวงสะท้อนนัยน์ตาสีดำผ่านระยะไกล เผยให้เห็นประกายเล็กๆ

เขามองอยู่พักหนึ่ง แล้วหันกายไปเคาะประตูห้องนอนกุ้เยียนฝิ่งตรงข้าม

ไม่นานประตูก็เปิดออก กุ้เยียนจับกรอบประตูลอดสายตาพินิจมองเขาตั้งแต่บนจดลางรอบหนึ่ง ไม่ได้ถามว่ามีธุระอะไร แต่พยักหน้าบอกเสียงเรียบว่า “เข้ามาสิ”

กลับมาได้พักหนึ่งแล้ว แต่กระดุมเสื้อเชิ้ตของกุ้เยียนยังไม่ได้ปลดออกแม้แต่เม็ดเดียว ไม่มีที่ท่าว่าจะพักผ่อน ราวกับกำลังไต่รตรองบางอย่าง

เยียนสูยจิวมองปราดเดียวก็เห็นป่าสนเรืองแสงนอกระเบียงแล้ว

เล็กคิดว่า “กะแล้วว่าฝั่งคุณวิวดี”

“นายมาเพื่อเยี่ยมระเบียบชมวิว?” กู้เยียนที่รินน้ำเปล่าอยู่เหลือบตามองเขา

“ประมาณนั้นนั่น” เยียนสุขจื่อเสียบไปสักพักแล้วกล่าวต่อ “ถือโอกาสถกปัญหาหนึ่งกับคุณด้วย”

เสียงลั่นครีตของอุปกรณ์อัจฉริยะดังขึ้นตอนพยางค์สุดท้ายของประโยคนี้พอดี กู้เยียนถือน้ำเปล่าสองแก้วออกมาจึงไม่มีมือสวมหูฟังเลยใช้นิ้วก้อยเคาะขอบแก้วน้ำเบา ๆ เป็นการรับสายโดยตรง

การสื่อสารเชื่อมต่อสำเร็จ หน้าจอโฮโลแกรมแดงออกมาอัตโนมัติเสียงดังขึ้นภายในห้องพร้อมกับเบอร์ติดต่อกองฝ่ายตรงข้ามแสดงบนหน้าจอ...

“กู้? ยุงอยู่หรือเปล่า ฉันเห็นนายหายไปทั้งวันก็เลยอยากถามดูโปรแกรมรบกวนประตูสแกนที่ส่งให้นายก่อนหน้านี้ช่วยเรื่องคดีได้หรือเปล่า”

ฝ่ายตรงข้ามพูดเร็วอย่างยิ่ง ต่อให้คิดปิดบังก็ไม่ทันแล้ว อารมณ์ก็เข้มข้นมาก คำพูดคำจาจะฉานฟังชัด ชื่นแสร้งว่าฟังไม่เข้าใจไม่ได้

ทนายว่าความกู้ที่กำลังส่งน้ำเปล่าให้เยียนสุขจื่อพลันมือลื่น แก้วใบหนึ่งจึงร่วงตกลงไปอย่างซำๆ

เสียงเพลิงดังลั่น น้ำเย็นสาดกระจายบนพื้น

ศาสตราจารย์เยียนหลุบสายตาลงมองเศษแก้วน้ำเงิบเซียบ “...”

ทนายว่าความกู้เองก็หลุบเปลือกตาลงเช่นกัน มองเศษแก้วน้ำไม่พูดไม่จา “...”

คนทั้งสองมีวงจรความคิดแบบเดียวกัน จึงไว้อาลัยให้กับเศษแก้วเต็มพื้นที่ด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ บรรยากาศพาให้คนหายใจไม่ทั่วท้องบอกไม่ได้ว่าใครกระอักกระอ่วนกว่ากัน แล้วใครต้องสงบจิตสงบใจมากกว่ากัน

ทว่าสวรรค์มักไม่给人สมปรารถนา ดันส่งคนโง่มาเรียกวิญญาณอยู่ข้างๆ...

“กู้? กู้ นายฟังอยู่ไหม เอ๊ะ? หรือว่าสัญญาไม่ดี” ฝ่ายตรงข้าม

พิมพ์ เสียงสวบสบาดังขึ้น ไม่รู้กำลังรื้ออะไร ผ่านไปสองวินาทีจึงเริ่มพยายามอีกหน “สัญญาทางฉันไม่มีปัญหาเนี่ย กู? ได้ยินที่ฉันพูดไหม” ในที่สุดกูก็เขี่ยนกไว้อล้ายต่อไปไม่ไหวแล้ว

เขาส่งเสียง “จี้” เหลือบมองใบหน้าโง่เขลาบนหน้าจอสื่อสารที่อีกฝ่ายตั้งเอาไว้ หลับตาเงิบๆ หัวอืดใจแล้วตอบรับ “ได้ยินแล้ว ทางฉันมีธุระนิดหน่อย ว่าจะโทร.กลับ”

“หา?” ฝ่ายตรงข้ามตอบสนองไม่ทัน “เปล่า ฉันไม่ได้มีธุระสำคัญอะไร ไม่ต้องโทร.กลับหรอก แค่อยากถามนายว่าลองใช้ซอฟต์แวร์โปรแกรมนั้นแล้วเป็นยังไงบ้าง รกจนสำเร็จไหม”

กูเขี่ยน “...”

ใบหน้าหล่อเหลาของเขาแข็งค้าง เงิบไปสองวินาทีก่อนค่อยๆ ตอบกลับ “ผลลัพธ์น่าตื่นตันทึ่งมาก ชอบใจ”

ฝ่ายตรงข้าม “???”

กูเขี่ยนไม่มัวเขินเยื่อมากกว่านี้ก็ตัดสายไปเลย ภายในห้องตกอยู่ในความเงิบสัจด์ทันใด

ศาสตราจารย์เขี่ยนที่แกลิ่งตายมาครึ่งก่อนวันทนต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาถอนหายใจแผ่วเบา ให้ความรู้สึกทำนองอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ก่อนเหลือบมองแล้วสบเข้ากับสายตาของกูเขี่ยน

ทั้งสองสบตากันพักหนึ่ง เพียงครู่เดียวกูเขี่ยนก็ละลายหายไปก่อนไม่รู้ ออกแนวรำคาญหรือแค่แสดงออกว่าถ้ามองไม่เห็นใจก็ไม่ทุกข์กันแน่

“ดูท่าทางปัญหาที่ฉันจะถกกับนายคงไม่มีความจำเป็นแล้ว” เขี่ยน-สุยจือค่อยๆ กล่าวจนจบ เงียบงันไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวอีก “แต่ฉันก็มีคำถามใหม่อยากถามนาย”

กูเขี่ยนยังคงไม่มองเขา เพียงขยับริมฝีปากเอ่ยคำพูดออกมา “ว่า”

“คนที่ถูกเปิดโปงตัวตนคือฉัน แต่ทำไมนายดูกระอักกระอ่วนยิ่งกว่าฉันซะอีก”

“...”

กูเขี่ยนแทบจะแค้นหัวเราะออกมา

“นายแย่งบทฉันไปแล้ว ทำเอาฉันไม่กล้ากระอักกระอ่วนเลย” ศาสตราจารย์เขียนพูดพลางคลี้อยมเล็กน้อย ท่าทางสุดแสนจะกวนประสาท คนบางคนคงมีพรสวรรค์พิเศษ แคंपุดเรื่อยเปื่อยก็พาให้คนโมโห จนไม่รู้จะตอบโต้อย่างไร แถมยังไม่ใช่เรื่องใหญ่ที่ข้องเกี่ยวกับคุณลักษณะ หรือคุณธรรมอะไรด้วย โมโหก็ส่วนโมโห แต่คุณไม่มีทางเอาเรื่องเอราวอะไรกับเขาได้

ราวกับภาพในวันวานฉายซ้ำอีกครั้ง...

หากตรงหน้าทั้งคู่มีโต๊ะทำงานคนบตีตั้งอยู่ และข้างหลังเขียนสุขจี๊อ มีเก้าอี้สำนักงานวางไว้ ก็จะเหมือนกับฉากที่เคยปรากฏบ่อยๆ ในห้องทำงานคนบตีเมื่อหลายปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน หากอิงตามบทเดิม วินาทีถัดมา นักศึกษาทั้งคู่ควรจะเดือดจัด แล้วหันหลังกระซอกประตูเดินออกไปด้วยใบหน้าเย็นชา

พอเขาออกไปแล้ว เขียนสุขจี๊อก็ไม่ต้องกระอักกระอ่วนอีก

มีความสุขกันทุกฝ่าย สมบูรณ์แบบมาก

แต่ก็เขียนเพียงแคบปีบสันจมูกแล้วซีไปยังเก้าอี้ตรงระเบียบด้วยใบหน้าเย็นชา “ไปยืนตรงนั้น ผมเก็บกวาดเศษแก้วบนพื้นตรงนี้ก่อน”

“ทำไมถึงไม่กระซอกประตูล่ะ”

คิดไม่ถึงว่าน้ำเสียงของใครบางคนดูจะเสียดายมาก

ก็เขียน “...”

เขามองเขียนสุขจี๊อด้วยใบหน้าบั้งตึงพักหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเย็น “ถ้าจำไม่ผิด นี่คือห้องของผม ทำไมผมต้องกระซอกประตูออกไปด้วย”

นักศึกษาทั้งคู่เรียนจบมานานหลายปี กลายเป็นชายหนุ่มอนาคตไกล ปีกกล้าขาแข็ง ไม่ใช่เด็กศึกษาหน้าตาเย็นชาที่พอโกรธก็เตลิดหนีไปอย่างเมื่อบปีนั้นอีกแล้ว ซ้ำยังกล้าออกคำสั่งกับอาจารย์ด้วย

เขาเซิดคางไปทางระเบียบอีกครั้ง บอกเป็นนัยให้เขียนสุขจี๊อรีบไปอยู่ตรงนั้นแต่โดยดี อย่ามัวยืดยาวโมโหคนอยู่ตรงนี้

ขณะที่พูด เสียงเคาะประตูห้องนอนก็ดัง ‘ก๊อก ๆ ๆ’ ขึ้นสามครั้ง พนักงานที่รีบผิตชอบดูแลภายในวิลล่าเอ่ยถามอย่างมีมารยาท “คุณกู่?”

เมื่อก็ได้ยินเสียงของตลกแตก ต้องการให้ทำความสะอาดใหม่ครับ”

กู่เยียนมองเยียนสูยจื่อแวบหนึ่งแล้วหันหลังไปเปิดประตูห้อง พักหน้าให้พนักงานบริการข้างนอก กล่าวเสียงเรียบว่า “แก้วแตกหนึ่งใบครับ รบกวนด้วย”

พนักงานบริการเหล่านี้ล้วนได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี ถึงอย่างไรคนที่เข้าออกย่านวิลล่าแห่งนี้ก็ล้วนเป็นบุคลิกมีหน้ามีตา ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรต่างก็ไม่ชอบถูกคนวิพากษ์วิจารณ์ส่งเดช พนักงานบริการพาคนสองคนเข้ามา มุ่งตรงไปยังเศษแก้วโดยไม่เหลือบมองทางอื่น ไม่นานก็เก็บกวาดเศษแก้วและคราบน้ำเหล่านั้นจนสะอาดเอี่ยม และเพื่อป้องกันเผื่อมีเศษแก้วตกหล่นไปบาดคนเข้า เลยปฐมบนพื้นบริเวณนั้นทับอีกชั้นหนึ่ง

ขณะที่คนเหล่านี้ทำงานได้ขางทางเข้าออกประตูเอาไว้ เยียนสูยจื่อเองก็ไม่สะดวกจะเดินออกไปเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นเขายังมีเรื่องต้องยืนยันกับกู่เยียนด้วย จึงนั่งลงบนเก้าอี้ทวยตรงระเบียบแต่ได้ดี

ตอนที่พนักงานบริการคนสุดท้ายออกไปจากห้อง กู่เยียนยืนอยู่ข้างประตู ลังงานเบาๆ สองประโยค พนักงานบริการคนนั้นพักหน้าแล้วรีบลงไปข้างล่าง ไม่นานก็กลับขึ้นมาใหม่และส่งกล่องขนาดเล็กสีขาวให้กู่เยียน

“ขอบคุณครับ”

“ยินดีครับ”

พอพนักงานบริการกลับออกไป กู่เยียนก็ปิดประตูลงอีกครั้ง เขาเดินไปยังระเบียบโดยไม่รีบร้อน วางกล่องขนาดเล็กสีขาวในมือลงบนโต๊ะกลม

เยียนสูยจื่อเหลือบมองกล่องใบนั้น ไม่ทันตอบสนองว่านั่นคืออะไร เดิมที่เขาตั้งใจจะถามบางอย่าง ทว่ากู่เยียนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ตัวสูงเกินไป เวลาพูดจาต้องเงยหน้ามอง ดังนั้นศาสตราจารย์จึงไม่สบอารมณ์ “นายนั่งลงก่อน”

กู่เยียนหลุบเปลือกตามองเขาคู่มือหนึ่ง ก่อนจะก้มตัวเปิดกล่องออก แล้วหยิบสำลีก้อนหนึ่งออกมา

เขาโน้มตัวลงมา แรงกดดันไม่ได้รุนแรงขนาดนั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อเขียนสัจจิวเห็นการเคลื่อนไหวในมือเขาเลยหลุดตามออกไป “นายมองออกตั้งแต่เมื่อไร”

กู่เยียนชะงักนิ้วก็กั ทว่าไม่ได้เหลือบตาขึ้นมอง เขาเลือกยาม่าเชื้อสูตรอ่อนโยนมาเปิดออกแล้วเทใส่ฝ่าเล็กน้อย กลิ่นเปปเปอร์มินต์บางเบาไหลออกมา “อยากฟังความจริงหรือว่าคำโกหก”

ทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก เสียงที่เขาเปล่งออกมาก็เบาเหลือเกิน และเนื่องด้วยท่าทางโน้มลำตัวเป็นเหตุ เลยสร้างความเข้าใจผิดแก่ผู้คนที่ใกล้เคียงติดกันเป็นพิเศษ

เขียนสัจจิวเปลี่ยนอิริยาบถให้ผ่อนคลายเป็นขั้นขึ้นโดยเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “จะฟังคำโกหกไปทำไม”

กู่เยียนหลบตาลง เอาปลายลำลี้ก้านจุ่มยาม่าเชื้อจนชุ่มอย่างตั้งใจสวนกลับทันที “ใครจะไปรู้ล่ะ เพื่อว่าคุณน่าจะอยากฟังคำโกหก จะได้ปลอบใจตัวเองว่าทักษะการแสดงไม่เลว”

“...บอกความจริงมา”

“ความจริง?” ในที่สุดกู่เยียนก็เหลือบตามองเขา “ถ้าบอกว่าสงสัยก็ตั้งแต่วันแรกที่มาถึงสำนักงานกฎหมาย ทุกวันหลังจากนั้นคุณก็ทำแต่เรื่อง que เพิ่มความน่าสงสัยยิ่งขึ้น มาแน่ใจจริง ๆ ก็ที่ไวน์ซี้ตี้”

เขียนสัจจิวติดจะเสียดายเล็กน้อย “ฉันคิดว่าอย่างน้อยจะเนียนได้สักเดือนชะอีก”

กู่เยียนไม่ไว้หน้าอีกฝ่ายแม้แต่นิด “ขอโทษที่ต้องพูดตรง ๆ ผมไม่เห็นวี่แววของความ ‘เนียน’ ที่ว่าจากพฤติกรรมของคุณเลยสักนิด สงสัยซ่อนมิดชิดเกินไปหน่อย”

เมื่อกพิษที่คุ้นเคย ความรู้สึกที่เคยชิน

ศาสตราจารย์เยียนที่โดนถากถางซึ่งหน้าปลอบประโลมตัวเองก่อนจะกล่าวอีกว่า “แต่นี้เพิ่งจะผ่านมาเท่าไรเอง แค่อัปดาห์เดียวเองมั้งเวลาที่ไวน์ซี้ตี้เดินเร็วกว่าเดอคาร์มา คำนวนดูแล้วก็สักหกเจ็ดวัน”

ทนายว่าความกู่กล่าวเสียงเรียบ “งั้นเหรอ ผมคิดว่าหกเจ็ดปีแล้ว

เสียอีก”

เยียนสูยจื่อ “...”

คำถากถางวกไปวนมาผ่านวันเหมือนผ่านปี เขาได้รับลูกศิษย์เฮงชวยแบบนี้มาได้ยังไงกันนะ

“แม้ว่าฉันไม่ได้ตั้งใจแสดงจริงจัง แต่ก็พอไหวนี่นา” ศาสตราจารย์เยียนเริ่มยกตัวอย่าง “นายดูพวกลอรา เอเลน่า เจสัน ยังแยกไม่ออก อันที่จริงคนปกติไม่มีทางรู้สึกตัวเร็วขนาดนี้ ถึงยังไงฉันก็ตายไปแล้ว การรับรู้โดยทั่วกันแบบนี้พอเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้วก็แก้ไขได้ยาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเห็นคนที่มีส่วนคล้ายคลึงกันแค่เล็กน้อยก็เดาว่าอีกฝ่ายถูกปรับแต่งยีน...”

คนคนนั้นพูดจาไม่เลื่องคำลักนิด พูดจบแล้วก็เหลือบตามอง ถึงพบว่ากู่เยียนขมวดคิ้วน้อยๆ

เยียนสูยจื่อปลันนึกถึงผ้าปูเตียงสีดำที่เคยถูกกระชากไป ไหนจะดอกไม้ไว้อาลัยสีขาวที่อีกฝ่ายเคยปฏิเสธก่อนหน้านี้ รวมถึงรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บางจุดที่น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ในตอนนั้นเขาไม่ได้สนใจอะไร ตอนนั้นมาทบทวนดูแล้ว จูๆ ก็ให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปนิดหน่อย

เป็นความรู้สึกที่ยากบรรยายอย่างยิ่ง ทว่าพาให้มุมหนึ่งในใจของศาสตราจารย์เยียนอ่อนยวบลงทันที

เขาเงยไปพักหนึ่ง เปลี่ยนคำพูดเป็นว่า “ฉันหมายถึง ในการรับรู้ของพวกเขา ฉันตายไปแล้ว”

กู่เยียนอาจนึกไม่ถึงว่าเยียนสูยจื่อผู้ไม่แยแสเสียดใจเป็นนิสัยจะแก้ไขคำพูด จิ้งอึ้งไปเล็กน้อย

แสงจากหิ่งห้อยนับไม่ถ้วนในป่าสนเรืองแสงทอดมาจากข้างระเบียงสะท้อนนัยน์ตาของเยียนสูยจื่อจนเปล่งประกายวิบวับ รวากับทะเลสาบต้องแสงจันทร์ยามค่ำคืน

“นักศึกษากู่ ฉันแก้คำพูดแล้ว เลิกขมวดคิ้วได้แล้ว” ดวงตาของเยียนสูยจื่อเบือนยิ้ม

หัวพริบตานั้นหว่างคิ้วของกู่เยียนขมวดแน่นยิ่งกว่าเดิมตามจิตใต้สำนึก

ทว่าเขารู้สึกตัวเร็วมากจึงคลายหวางคิ้วออกทันใด หลบสายตาลง ไม่ได้
ตอบรับ หากแต่เซิดคางไปยังขาของเยียนสูยจื่อ “ยกเท้าขวาขึ้นมาหน่อย”

“หืม?”

“เมื่อก็คงโดนเศษแก้วกระเด็นใส่ เลือดออกแล้วไม่เห็นหรือ”

เยียนสูยจื่อก้มลงมองตาม จึงพบว่าหลังเท้าขวาของตนโดนเศษแก้ว
กระเด็นใส่บาดเป็นแผลรอยหนึ่ง น่าจะไม่ได้ใหญ่อะไร แต่มีเลือดซึม
ออกมา อีกทั้งผิวเขาก็ดำ เลื่อยยังขับให้สะดุดตาเป็นพิเศษ

“ไม่ทันสังเกตจริงๆ แค่แผลขีดข่วนเล็กน้อยเท่านั้น จะนับว่า
บาดเจ็บได้ยังไง ไม่ต้องสนใจหรอก” เดิมทีศาสตราจารย์เยียนยังนั่งไขว่ห้าง
อย่างผ่อนคลายและสง่างาม แต่เมื่อกู่เยียนชี้ให้เห็นแบบนี้ ไม่เพียงไม่ยก
เท้าขวาสูงขึ้น ยังลดเท้าขวาลงโดยอัตโนมัติด้วย

ทว่ากู่เยียนกลับย่อตัวลงมาแล้วกุมข้อเท้าอีกฝ่ายไว้โดยไม่ใส่ใจแม้
แต่นิด

“ฉันทำเองได้” เยียนสูยจื่อสะดุ้งโหยง เอ็นบนหลังเท้าเกร็งขึ้นมา

กู่เยียนกล่าวหน้าตาเฉย “ผมทำแก้วแตก เศษแก้วกระเด็นไปบาด
คนเข้า แน่نونว่าผมต้องรับผิดชอบ” เขาพูดพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย
“อย่าขยับ”

ยาฆ่าเชื้อผสมานกลืนเปปเปอร์มินต์สัมผัสบนหลังเท้าให้ความรู้สึกเย็น
เล็กน้อย นี่เป็นชนิดอ่อนโยนที่สุดในบรรดายาฆ่าเชื้อทั้งหลาย เมื่อซึม
เข้าสู่บาดแผลจึงไม่แสบ

กู่เยียนหลบตาลง สีหน้ายังคงเย็นชาดังเดิม “พิชชี่พูดถูกจริงๆ
ออกมาเที่ยวหนึ่ง ขาเจ็บเพิ่มทีหนึ่ง”

ระหว่างที่พูดก็เปลอลงน้ำหนกที่สำลิก้านโดยไม่ตั้งใจ ยาฆ่าเชื้อ
ส่วนเกินหยดหนึ่งไหลไปตามเท้าที่บอบบางของเยียนสูยจื่อ ขณะที่ยา
กำลังจะไหลลงไปมากกว่านั้น กู่เยียนก็ใช้นิ้วโป้งขีดออก

ขาข้างนี้ดูแล้วไม่ต่ออาจจะพิการได้

ตอนที่กู่เยียนเก็บกล่องขนาดเล็กผลไปจากกระเบื้อง ศาสตราจารย์
เยียนมองบาดแผลเล็กๆ บนหลังเท้าพลางขบคิดเงิบเงียบ

ภายในห้องมีเสียงน้ำไหลซู่ดั่งขึ้น กู๋เยียนหยิบแก้วใบใหม่มาล้าง ทำความสะอาด และกำลังรองน้ำเปล่า

เยียนส่ายจิ้มมองแผ่นหลังของเขา เอ่ยถามขึ้นท่ามกลางเสียงน้ำไหล “ในเมื่อมองออกตั้งนานแล้ว ทำไมถึงไม่บอกฉัน”

เสียงน้ำไม่ได้หยุดลง กู๋เยียนเองก็ไม่ได้ตอบคำถาม

ไม่รู้ว่าไม่ได้ยินหรือกำลังไตร่ตรองว่าตอบอย่างไรถึงจะดูเหมาะสมกันแน่

มุมห้องข้างเตียงมีตู้เย็นขนาดเล็กตั้งอยู่ กู๋เยียนถือแก้วน้ำเปล่า สองใบออกมา คำประตู่เย็นเอาไว้แล้วก้มตัวรื้อหาบางสิ่งอยู่ครู่หนึ่ง หลังเสียงกุกกักแผ่วเบาผ่านไป เขาก็ใส่พีซีเบเขียวลงไปในแก้วใบหนึ่งแล้ว คีบน้ำแข็งใส่อีกสามก้อน

ก๊อนน้ำแข็งกระทบขอบแก้วส่งเสียง ‘แกร๊งๆ’ สองครั้ง แค่ฟังกั้สัมผัสได้ถึงความเย็นสดชื่น

กู๋เยียนเอ่ยขึ้นท่ามกลางเสียงดังคลอชวนชื่นใจนี้ เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก “ดูละคร ดูว่าคุณจะแสดงได้ถึงขั้นไหน”

“...”

ชมกลั่นไว้สองนาทีก่อนแล้วโพล่งคำตอบแบบนี้ออกมา ต้องเป็นคนตรงไปตรงมาขนาดไหนถึงทำเรื่องแบบนี้ได้

บทสนทนาที่หากเกิดกับคนอื่น รับรองว่าคงเดือดจนลมจับไปหลายราย คนที่เหลือถึงแม้ว่ายังไม่ได้หมดสติ แต่ก็ไม่ได้อารมณ์ดีเท่าไรนัก ทว่าเยียนส่ายจิ้มคือข้อยกเว้น

“ถ้านายแสดงดำนี่ออกมาตั้งแต่แรก อย่าหวังเลยว่าจะได้เรียนจบไปแบบง่าย ๆ” ปากเขาพูดแบบนี้ ทว่าดวงตากลับยังคงเจือรอยยิ้มบางอยู่เล็กน้อย

สำหรับวิธีการพูดจาของกู๋เยียน โดยเฉพาะวิธีการพูดคุยกับตน เขาพอจะเข้าใจอยู่นิดหน่อยว่าสิ่งที่พูดออกมาไม่ใช่ความจริง แต่เป็นคำพูดไม่รื่นหูที่สุด

สรุปก็คือ คำพูดจริง ๆ จะต้องนำฟังกว่าประโยคนี้ไม่น้อยแน่นอน

อันที่จริงก็ดีแล้วที่กุ้เยียนไม่พูดออกมาและเก็บงำไว้จวบจนวันนี้ หากตอนที่มันใจแล้วเปิดโปงเลย ผลลัพธ์อาจจะกลายเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง ถึงอย่างไรเยียนสุขจือคนนี้ก็ไม่ได้เข้าหาง่ายเหมือนภาพลักษณ์ที่แสดงออก เขาเป็นตัวของตัวเองสูง ไม่แยะต่อสิ่งใดมากนัก ทว่าหากอยากได้รับความไว้น้ำใจทั้งหมดจากเขานั้นเป็นเรื่องยากเกินไป

เขามักจะสงวนท่าทีอยู่เสมอ แต่ภายนอกยอมมองไม่ออกว่าเขาสงวนท่าทีกับคุณถึงขั้นไหน มีความคิดเห็นเช่นไร จะใกล้ชิดกับคุณมากกว่า หรือว่าเชื่อใจคนอื่นมากกว่า

หากกุ้เยียนเปิดโปงทันทีที่รู้ความจริง ถ้าอย่างนั้นในช่วงเวลายาวนานหลังจากนี้เขาอาจจะไม่มีวันได้ฟังความจริงจากปากเยียนสุขจืออีกเลย เป็นเพราะเก็บงำมานานหลายวัน รายละเอียดทั้งหลายที่เกิดขึ้นตลอดหลายวันมานี้จึงมากพอให้เยียนสุขจือเชื่อใจว่ากุ้เยียนกำลังช่วยเขา ไม่ได้มีจุดประสงค์อื่น หากแต่ยืนอยู่บนแนวรบเดียวกันกับเขาโดยสมบูรณ์

สิ่งนี้มีประโยชน์กว่าคำอธิบายและการพูดจาโน้มหน้ายิ่งกว่าอะไร อย่างน้อยก็มีประโยชน์มากสำหรับเยียนสุขจือ

กุ้เยียนถือแก้วน้ำสองใบนั่งลงบนเก้าอี้หวายตรงข้ามเยียนสุขจือ วางแก้วที่ใส่น้ำเปล่าตรงหน้าอีกฝ่าย ส่วนแก้วที่ใส่น้ำแข็งยังอยู่ในมือของตัวเอง

สายลมแผ่วเบาพัดตัวขึ้นตามการเคลื่อนไหวของเขา พัดพากลิ่นจากน้ำเย็นแก้วนั้นโหยมาเข้าปลายจมูกเยียนสุขจือ

เยียนสุขจือได้กลิ่นเปปเปอร์มินต์ที่ทั้งสดชื่นและเย็นสบาย

“ใบเปปเปอร์มินต์?” เขาพยักพยิตคางใส่น้ำเย็นของกุ้เยียน

“อืม”

“แซ่เปปเปอร์มินต์แถมยังเติมน้ำแข็ง...” เยียนสุขจือจุกปาก “เย็นจัดขนาดนี้ นายเป็นร้อนในหรือไง”

กุ้เยียนตอบเสียงเรียบ “ยัง แต่ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นร้อนใน¹ เร็วๆ นี้”

¹ คำว่า ร้อนใน (上火) มีความหมายแฝงว่าโมโห เตือดตาล

เยียนสูยจื่อ “???”

“เซ่ใส่แก้วไว้ก่อนคุยกับคุณก่อนข้างปลอดภัยกว่า” กูเยียนเหลือบตามอง “สิ่งที่คุณอยากถามก็ถามหมดแล้ว ฉันควรเป็นตามผมแล้วใช่ไหม”

ศาสตราจารย์เยียนคิดในใจว่า แน่นอน ยังถามไม่จบ แต่นี่เป็นการพูดคุย ไม่ใช่การออกข้อสอบ ถามตอบทีละข้อออกจะจืดชืดเกินไป เขาต้มน้ำเปล่าอีกหนึ่ง อุณหภูมิของน้ำกำลังดี “อยากรู้อะไร ลองถามมาสิ”

กูเยียนไต่ตรงตรงพักหนึ่งแล้วถาม “มีคนช่วยคุณออกมาก่อนเกิดระเบิด?”

เยียนสูยจื่อชะงักไปชั่วครู่

ความจริงแล้วนี่เป็นคำถามไร้สาระที่สุดเลยก็ว่าได้ เพราะตัวเขาก็กำลังนั่งอยู่ตรงนี้โดยสวัสดิภาพ คำตอบของคำถามนี้ชัดเจน เดิมทีไม่น่าจะต้องเปลืองน้ำลายถามซ้ำอีก

พวกเขาทำงานในสายอาชีพนี้จนชิน น้อยครั้งจะพูดไร้สาระเวลาคูยเรื่องงาน คำถามที่ตั้งขึ้นล้วนเป็นกุญแจสำคัญที่สุด เมื่อได้รับคำตอบก็สามารถร้อยเรียงเข้ากับส่วนอื่นได้ ไม่มีทางถามในเรื่องที่เกินความจำเป็นเลย

คำถามของกูเยียนคือคำถามที่เกินความจำเป็น

และมันก็ไม่คล้ายกับประโยคคำถาม แต่คล้ายกับว่า...อยากได้ยินคำยืนยันจากปากของเยียนสูยจื่อเองอีกครั้งว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เขารอดจากเหตุลอบวางระเบิดครั้งนั้นมาได้

เยียนสูยจื่อมองเขาครู่หนึ่ง ยอมตอบคำถามที่เกินความจำเป็นนี้โดยไม่ถือสาแม้แต่น้อยเช่นกัน “ใช่ ฉันรอดตายมาได้เพราะมีคนช่วยเอาไว้”

กูเยียนพยักหน้ารับ

ถึงตรงนี้ คำถามถึงเริ่มกลับสู่สู่ทางที่ถูกต้อง

“คืนวันนั้นเกิดอะไรขึ้น”

เยียนสูยจื่อ “ไม่รู้”

กูเยียนขมวดคิ้ว

“เลิกขมวดคิ้วได้แล้ว ไม่รู้จริงๆ” เยียนสูยจื่อไม่สบอารมณ์ “เนื้อหา

ในข่าวส่วนหนึ่งเป็นความจริง ฉันปวดท้องจริงๆ เลยไปนอนพักที่โรงแรม”

กู่เยียนถามอีก “คนที่ช่วยคุณเคยพูดอะไรบ้าง”

เยียนสูยจื่อ “ไม่เลย”

กู่เยียน “...”

“ไม่เลยจริงๆ บอกแล้วว่าช่วยฉันออกมาก่อน” ศาสตราจารย์เยียนคิดในใจว่า ฉันเคยอธิบายให้ใครฟังแบบนี้เมื่อไรกัน หน้าซำยังเป็นลูกศิษย์ตัวร้ายที่แม่แต่ถ้อยคำรื่นหูยังพูดไม่เป็นอีก

กู่เยียนถามอีกครั้ง “คนที่ช่วยคุณไว้คือใคร”

เยียนสูยจื่อ “ไม่รู้”

กู่เยียน “...”

ถามจบไปสามคำถาม ทนายว่าความก๊วยกน้ำเปปเปอร์มินต์ขึ้นมาจิบเจียบๆ อีกหนึ่ง

เยียนสูยจื่อ “...”

เขาพิงพนักเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย สองมือวางประสานไว้หน้าลำตัว แสร้งทำตัวเป็นผู้ไร้มลทินเจียบเจียบสักครู่ หลังจากนั้นก็เอ่ยขึ้นขณะที่กู่เยียนวางแก้วน้ำลง “อันที่จริงฉันกลับไปตั้งแต่วันเกิดเหตุระเบิดมาจนถึงปลายเดือนนี้ หรือก็คือก่อนวันไปรายงานตัวที่สำนักงานกฎหมายไม่กี่วัน ตอนที่ตื่นขึ้นมา ข้างตัวก็มีสิ่งนี้...”

เขายกนิ้วมือขึ้นมาบอกแหวนอัจฉริยะ

“...ก็มีแค่สิ่งนี้สิ่งเดียวนั่นละ”

เขาเล่าต้นสายปลายเหตุเฉพาะจุดสำคัญให้กู่เยียนฟังรอบหนึ่ง หลังจากนั้นก็หัวเราะ “เมื่อก็ตอนที่นายรับสาย ฉันได้ยินคำพูดของเพื่อนที่ไม่รู้จักชื่อคนนั้น มีแวบหนึ่งที่นึกสงสัยว่าคนที่ช่วยฉันคือนาย”

อีกอย่าง ตัวยานจัมป์ไตรพีที่เกี่ยวเดียวกับยอดเงินคงเหลือแสนรันทด ก็ดูเป็นสไตล์ของกู่เยียนจริงๆ

“ผม?” กู่เยียนบ่นหน้าเย็นชา “ผมคงไม่ปล่อยให้ให้คุณจัดการตัวยานจัมป์ไตรพีไปนั่นเองแน่นอน แต่จะส่งคุณไปยังดาวเคราะห์ใกล้เคียงเพื่อให้เห็นใจว่าคุณจะไม่ก่อความวุ่นวาย”

ถ้อยคำนี้ไม่รู้จักจริงเท็จเหมือนเดิม แต่พาให้คนฟังอยากจับเขามัดโยง แล้วอัดซะ

“นายนี้ช่างไม่มีมาดนักศึกษาละเลยแม่แต่ชนิด” เยียนสุยจือคลี่ยิ้มบาง กู้เยียนเหลือบตามองเขาพักหนึ่งแล้วย้อนเสียงเรียบ “เหมือนกัน นั่นละ

“คุณมาที่เซาธ์ครอสส์เพื่ออ่านสำนวนคดี?”

“ไม่มันจะมาทำไมล่ะ” เยียนสุยจือเลิกคิ้ว “คิดว่าฉันขาดประสบการณ์ เด็กฝึกงานหรือไง”

กู้เยียนจี้จุดเขาอย่างไม่ให้เกียรติ “ยอดเงินคงเหลือของคุณอาจจะเห็นต่างนะ”

“นายมีเปปเปอร์มินต์อีกไหม” ศาสตราจารย์เยียนถามด้วยใบหน้า อ่อนโยน “ฉันอาจต้องการสักใบเหมือนกัน”

กู้เยียนแสร้งไม่ได้ยิน พุดต่อด้วยสีหน้าจริงจัง “ผมอ่านสำนวน คดีระเบิดมาแล้วหลายรอบ ถ้ามองในมุมผู้ไม่รู้เหตุการณ์ภายในก็ไม่พบ ช่องโหว่เลยจริงๆ ความเชื่อมโยงของหลักฐานครบถ้วน แรงจูงใจชัดเจน คำให้การเองก็ไม่มีปัญหา บันทึกกระบวนการพิจารณาคดีก็ปกติมาก ทุกอย่างรัดกุมชนิดที่กันคดีพลิก”

สามารถสรุปคดีโดยคลี่นลมหงบเงียบได้ แม้แต่ประเด็นถกเถียง ในสังคมยังไม่มี

ความจริงแล้วคดีนี้ก็ไม่มีประเด็นให้ถกเถียงอะไรได้เลยจริงๆ จุดโฟกัสของข่าวและเสียงวิจารณ์หยุดอยู่ที่คณบดีหนุ่มผู้โดนลูกหลงว่า โศคร้ายขนาดไหน และยังมีคนส่วนหนึ่งแค้นเคืองกับอาการผิดปกติทางจิต ซึ่งเป็นดั่งป้ายทองวันตาย²นี้ด้วย

ส่วนเรื่องคดีความ ทุกคนต่างยอมรับกันไปโดยปริยาย นอกจาก

² คือ ป้ายเหล็กสีทองที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ขุนนางหรือบุคคลผู้สร้างคุณูปการแก่บ้านเมือง เพื่อให้ได้รับสิทธิ์อภัยโทษต่างๆ ในที่นี้หมายถึง อาการผิดปกติทางจิตเป็นเกราะป้องกันความผิด ทำให้ไม่ต้องรับโทษทางกฎหมายใดๆ

เขียนสยจือกับกู่เขียนแล้ว อาจจะไม่มีใครเคยเอะใจตั้งข้อสงสัยมาก่อน

“นายพูดมาขนาดนี้แล้ว...งั้นฉันคงไม่ต้องเสียเวลาเปิดสำนวนคดีอ่านซ้ำอีก?” เขียนสยจือยกมุมปาก

“อำนาจการเข้าถึงที่ผมเปิดให้คุณได้ก็เปิดแล้ว อ่านหรือไม่อ่านจะอ่านก็รอบก็แล้วแต่คุณสะดวก” กู่เขียนพูดจบแล้วก็รีบไปพักหนึ่ง เรือนิวโคลงแก้วตรงหน้าตัวเองลັกครู้ หลบตามองเปปเปอร์มินต์ที่กระเพื่อมแผ่วเบาอยู่บนน้ำ หลังจากนั้นก็โพล่งเตือนขึ้นมา “ตอนอยู่ที่เซาธ์ครอสส์ อย่าชะล่าใจขนาดนั้น”

“นายคิดว่าสำนักงานกฎหมายเซาธ์ครอสส์ก็มีส่วนพัวพันด้วยสินะ” เขียนสยจือเข้าใจความนัยในคำพูดของเขาได้เร็วมาก ถ้าจะพูดให้ถูก เขาเองก็เคยสงสัยแบบนี้ ซึ่งบังเอิญตรงกับกู่เขียน

“ไม่ต้องสนใจนายว่าความพวกนั้น มีผมอยู่” กู่เขียนว่าจบแล้วชะงักไป อาจเพราะรู้สึกได้ว่าน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาตินี้ออกจะไม่ค่อยเหมาะสม แต่เขาเพียงแค่อธิบายกับครู้เดียวก็กล่าวต่อ “ติดต่อกับนิติกรน้อยๆ หน่อย ต่อหน้าพิซซ์ไม่ต้องเกร็ง ทำตัวให้เป็นธรรมชาติ”

นิสัยของพิซซ์ จะว่าห้าวซ้าก็ห้าวซ้า จะว่าความรู้สึกไวก็ความรู้สึกไว เธอมีความเป็นตัวของตัวเองเหมือนกับเขียนสยจือ ในสมองมีแต่เรื่องซุบซิบ ไม่มีทางรู้สึกเอะใจแม้แต่น้อย แต่หากวันไหนเขียนสยจือเปลี่ยนไป ทำตัวเรียบร้อยและระวังตัว เธอจะสังเกตได้ทันทีว่ามีปัญหา

จุดยืนของเธออาจตรงข้ามกับเขียนสยจือและกู่เขียน เป็นไปได้สูงว่าอาจไม่รู้ต้นลึกหนาบางของเรื่องราวเบื้องหลัง แต่อย่างไรเธอก็เป็นถึงศูนย์กลางข่าวสารประจำสำนักงานกฎหมายเซาธ์ครอสส์ หลายคนจึงมักจะรู้เรื่องบางเรื่องผ่านตัวเธอ

“แต่ว่า...” กู่เขียนเกริ่นนำ หัวข้อสนทนาเปลี่ยนไปอีกหน “ผมแนะนำว่าคุณไปจากเซาธ์ครอสส์โดยเร็วที่สุดจะดีกว่า”

เขียนสยจือหัวเราะ เขายกแก้วตม่น้ำเปล่าอีกหนึ่งอย่างไม่รีบร้อน ไม่ได้พยักหน้าหรือส่ายหน้าตอบ เพียงแค่อธิบายครุ่นหนึ่งแล้วกล่าว “ทำไมละ ฉันกลับคิดว่าแบบนี้ก็ไม่เลว เวลาสายสนกลในไม่พอก็กระตุกเอง

กระตุกจนเผยพิรุณ พอฝ่ายตรงข้ามเคลือบแคลงใจก็จะเป็นฝ่ายโผล่หางออกมาเองแน่นอน ประหยัดเวลาฉันขยับขาด้วย”

ก๊วยเยียน “...”

เขารู้อยู่แล้วว่าใครบางคนไม่ได้ตระหนักเลยว่าต้องห่มหมั้นแกะให้มัดชิดตั้งแต่แรกเริ่ม

ทราบว่าความกั๊กทำหน้าบึ้งตึง แล้วตีม้าเปปเปอร์มินต์เพิ่มน้ำแข็งอีกสองอีก จ้องเยียนสลุจืออยู่นานสองนาน บอกไม่ถูกว่าถลิ่งตามองหรือว่าอับจนคำพูดกันแน่

“เป็นความคิดที่ดีมากไม่ใช่หรือ” ศาสตราจารย์เยียนทำตามใจจนเคยชินแล้ว ไม่ได้รู้สึกตัวแม้แต่นิด

ก๊วยเยียนตีม้าเปปเปอร์มินต์ไปครึ่งแก้วแล้วใช้นิ้วโป้งเช็ดมุมปากก่อนจะเซิดคางไปทางประตูห้อง น้ำเสียงกระซกเป็นพิเศษ “กลับห้องของคุณไป”

เยียนสลุจือ “จี้”

แต่ถึง “จี้” ไปก็เปล่าประโยชน์ นักศึกษากั๊กตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าไม่อยากพูดเรื่องไร้สาระกับเขาอีก ต้องการไล่อีกฝ่ายออกไปจากห้อง

เยียนสลุจือไม่ได้ถือโทษเช่นกัน ลูกชิ้นลากรองเท้าสลิปเปอร์สีดำเดินไปยังประตูห้องอย่างสุขุม ก่อนออกไปก็นึกอะไรขึ้นได้ “ไหนๆ ก็รู้ความจริงแล้ว แลกห้องกันเป็นไง”

ก๊วยเยียนแค้นหัวเราะ มองไปทางป่าสนเรื่องแสงนอกระเบียงแวบหนึ่งตอบเสียงเย็น “เลิกคิดได้เลย”

ไอ้เด็กไม่รู้จักเคารพครูบาอาจารย์

เยียนสลุจือแค้นเสียงอี เลิกเหยยเขา เพียงแต่ก่อนที่มือจะปิดประตูจับปล้นก็คล้ายกับนึกอะไรได้ จึงหันไปส่งยิ้มให้ก๊วยเยียนอีกหน “จริงลิฉันเกือบลืมหอกไปเลย หลายวันนี้ลำบากแล้ว”

ลืนคำ เขาไม่รอคูก๊วยเยียนมีปฏิกริยาอย่างไร เพียงปิดประตูห้องให้อีกฝ่าย

เสียงรองเท้าสลิปเปอร์ถูกสกัดกั้นเอาไว้ข้างนอกในพริบตา โถง

ทางเดินพลันเงียบลง

กู่เยียนยืนอยู่ริมระเบียง ฟังประตูกะจกมองวิวยามค่ำคืนพักหนึ่ง หลังจากนั้นก็ขยับปลายนิ้ว เปิดหน้าต่างข้อความบนอุปกรณ์อัจฉริยะแล้ว ส่งข้อความไปหาโจ...

[นอนหรือยัง มีเรื่องให้ช่วยหน่อย]

วันถัดมา ช่วงใกล้พลบค่ำ ผู้กำกับเคนกลับมาที่วิลล่าใหม่อีกครั้งเพื่อนำข่าวมาแจ้งให้ทุกคนทราบ

“ข่าวดีก็คือ...” สายตาของเคนกวาดมองใบหน้าสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษที่บังยืนบังนั่ง “นายเจสัน ชาร์ลส์ ของพวกเราพ้นขีดอันตรายแล้ว เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนลี้มตาขึ้นมา ประคองสติได้นานถึงยี่สิบนาที และใช้วิธีการขยับนิ้วมือในการตอบคำถามของเรา หมอบอกว่า โชคดีที่รูปร่างของเขาค่อนข้างอ้วน ทำให้ไปชะลอแรงดันที่เพิ่มสูงขึ้นได้...”

พูดมาถึงตรงนี้ผู้กำกับเคนก็อดเบ้าปากไม่ได้ “แน่นอนว่าที่เขาประสบอุบัติเหตุแบบนี้ก็เกี่ยวข้องกับรูปร่างด้วยเหมือนกัน ดังนั้นหวังว่าทุกท่านตรงนี้จะหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ รักษาสุขภาพให้แข็งแรง หากน้ำหนักมากเกินไปจริง ๆ ก็อย่ายึดติดกับกีฬาประเภทดำน้ำเลย รับปากผมได้ไหมว่าจะใช้ชีวิตด้วยความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น ให้พวกเราได้รับแจ้งเหตุให้น้อยลงหน่อย”

ทุกคนในห้องโถงพากันหัวเราะ บรรยายกาศอิมมูร์ที่ปกคลุมบนเกาะมาตลอดหนึ่งวันหนึ่งคืนนับว่าอันตรายกันไปในที่สุด

“ฉันบอกแล้วว่าคนอัยาศัยดีแบบเจสันจะอายุยืน” พวกโลอ่าโล่งออกอย่างเห็นได้ชัด จึงร่าเริงขึ้นเป็นกอง

ใจของเยียนสุขใจก็ผ่อนคลายลงหลายส่วนเช่นกัน แต่ไม่ใช่ยกภูเขาออกจากอกเหมือนคนอื่น ๆ

สายตาของเขากวาดมองทุกคนเงียบเขียบ พบว่ามีอย่างน้อยสองคนที่แสดงสีหน้าต่างจากคนอื่น ราวกับกำลังกลุ้มใจเรื่องอื่น หรือไม่ก็เพียงแค่มะม้อลอยเท่านั้น

คนหนึ่งคือจอร์จ แมนสัน ที่หมดอาลัยตายอยากมาหนึ่งวันหนึ่งคืน วันหนึ่งตอนที่เขาเปิดประตูห้องออกมาตื่นไม่ระวัง ทำไวน์ขวดหนึ่งตก จวบจนตอนนี้ซากางเกงยังส่งกลิ่นไวน์หนึ่งออกมาอยู่เลย

อีกคนหนึ่งคือเงินจางผู้รับผิดชอบดูแลพวกเขาตอนดำนํ้า รูปร่างอีกฝ่ายไม่สูงไม่เตี้ย หน้าตาธรรมดา เสื้อผ้าที่สวมใส่มักเป็นสีเทา ออกจะไม่สะดุดตาในหมู่ผู้คน ก่อนหน้านี้นักถูกมองข้ามอยู่เสมอ ทว่าในตอนนีตัวตนของเขากลับเด่นชัดขึ้นหลายส่วน เพราะในขณะที่คนอื่นๆ กำลังดีใจ ไม่รู้เพราะเหตุใดอีกฝ่ายถึงดูใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างเห็นได้ชัด ขาซ้ายคอยลั่นเป็นจังหวะ เวลาคนส่วนใหญ่เผลอหรือกระวนกระวายมักจะมีท่าทางแบบนี้

การเคลื่อนไหวของเขาเล็กน้อยมาก อีกทั้งยังรู้สึกตัวในเวลาอันรวดเร็ว จึงสำรวจท่าทาง บางทีนอกจากเยียนสุยจือแล้วก็ไม่มีใครสังเกตเห็นอีก

ว่าการแสดงออกของแต่ละคนมักซับซ้อน บางทีคนที่ดูบริสุทธิ์ไร้มลทินในวันนี้ พรุ่งนี้อาจจะดูน่าสงสัยมากก็เป็นได้ สิ่งนี้ยากจะกล่าวว่าเป็นเพราะจิตใจของอีกฝ่ายเปลี่ยนแปลงไป หรือว่าจิตใจของผู้สังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงกันแน่ เยียนสุยจือเป็นทนายความมานานหลายปี เลยเชี่ยวชาญด้านนี้อยู่บ้าง

เทียบกับการคาดเดาจากท่าทางเพียงเล็กน้อยว่าอีกฝ่ายน่าสงสัย เขามีแนวโน้มไปในทางที่เชื่อว่าไม่มีหลักฐานก็ไม่มีข้อเท็จจริงมากกว่า

ถึงอย่างไรหลักการสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์สำหรับทนายความแล้วคือบรรทัดฐานที่ไม่ควรสั่นคลอนที่สุด

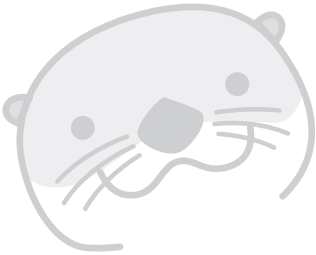
ดังนั้นเขามองแค่ครู่เดียวก็ละลายตากลับมาอย่างเงิบเขียบ ฟังผู้กำกับเคนกำชับเรื่องที่สองอย่างบ้าน้ำลาย “ข่าวกึ่งดีอีกเรื่องหนึ่งคือตามข้อมูลส่วนหนึ่งที่นายเจสัน ชาร์ลส์ ให้มา เชื่อมโยงกับบทสนทนาที่พวกเราคุยกับทุกท่าน รวมถึงผลการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ...สภาพบุรุษสุภาพสตรีส่วนใหญ่ในที่นี้ล้วนหมดข้อสงสัยแล้ว”

“นั่นทำไมถึงบอกว่าเป็นข่าวกึ่งดีล่ะ”

“เพราะพวกเราหวังว่าข้อสรุปที่ออกมานั้นจะรอบคอบและไร้ช่องโหว่ ดังนั้นมีบางท่านที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ค่อนข้างลึกซึ้งซึ่งยังต้องอดทนรอไปอีกหนึ่งวัน” ผู้กำกับเคนอธิบาย “พวกเราอยากตรวจสอบซ้ำ หากยืนยันแล้วว่าผลการตรวจสอบในวันนี้ไม่มีข้อผิดพลาด ถ้าวันเหตุการณ์ครั้งนี้ก็เป็นอุบัติเหตุจริงๆ เพียงแค่ตอนสวมชุดดำน้ำต่างคนต่างหยิบผิดเท่านั้นเอง”

โดยปกติผลการตรวจสอบครั้งแรกก็ยืนยันได้แล้ว การตรวจสอบอีกครั้งมีแต่คนชื่อตรงเอาจริงเอาจังแบบเคนเท่านั้นถึงจะดำเนินการเป็นกรณีพิเศษ คนส่วนใหญ่ในที่นี้ต่างรู้ดีแก่ใจว่าข้อสรุปไม่น่าผิดพลาดได้นั้นหมายความว่า...โดยภาพรวมแล้วเหตุการณ์ครั้งนี้ถือเป็นอุบัติเหตุ

เมื่อได้ข้อสรุปแบบนี้ สีหน้าของทุกคนจึงผ่อนคลายลงอย่างแท้จริง

กดลอจโอเน